

Sygn. akt I C 1780/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 10 marca 2014 roku.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Zdrzałka-Szymańska

Protokolant: Alicja Ziomek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 marca 2014 roku we W.

sprawy z powództwa (...) S.a.r.l. z siedzibą w L.

przeciwko S. Ł. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

W dniu 14.06.2013r. (...) S.a.r.l. z siedzibą w Luksemburgu wniosła o zasądzenie od S. Ł. (2) kwoty 200 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26.09.2012r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazano, że strona powodowa nabyła od Canal+ (...) S.A. wierzytelność wynikającą z noty obciążeniowej, wystawionej w związku z tym, iż pozwany nie zwrócił sprzętu stanowiącego własność Cedenta.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie złożył żadnych wyjaśnień w sprawie ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10.09.2012r. Canal+ (...) S.A. z siedzibą we W. wystawił notę księgową nr (...), w której wskazał, że tytułem odszkodowania za niezwrócony sprzęt (terminal cyfrowy SD) S. Ł. (2) zobowiązany jest uiścić kwotę 200 zł.

(dowód: nota księgowa nr (...)- k. 12)

W dniu 28.09.2012r. pomiędzy Canal+ (...) S.A. z siedzibą w W. oraz (...) S.a.r.l. z siedzibą w Luksemburgu zawarta została umowa, na podstawie której strona powodowa nabyła wierzytelności wymienione w załączniku do tej umowy. Wśród tych należności wymieniona została wierzytelność wobec S. Ł. (2) o zapłatę kwoty 200 zł.

(dowód: duplikat umowy cesji wierzytelności z dnia 28.09.2012r.- k. 18 verte,

duplikat częściowego wykazu wierzytelności- k. 17)

Strona powodowa sporządziła pismo informujące pozwanego o dokonanej cesji.

(dowód: duplikat zawiadomienia o cesji- k. 16 verte)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 339 § 1 i § 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Z uwagi na fakt, iż pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie złożył żadnych wyjaśnień w sprawie ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, Sąd na rozprawie w dniu 10.03.2014 r. wydał wyrok zaoczny.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie ze względu na to, iż w ocenie Sądu roszczenie strony powodowej nie zostało udowodnione. Sąd uznał, że strona powodowa nie udowodniła nie tylko wysokości zobowiązania pozwanego, ale również jego istnienia w ogóle.

Jak stanowi przepis art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Założeniem rozwiązania legislacyjnego przyjętego w art. 6 k.c. jest obowiązywanie zasady kontrydiktoryjności (sporności). Idea sporu zadecydowała o regule rozkładu ciężaru dowodu. Przepis art. 6 k.c. jest w istocie normą decyzyjną w tym znaczeniu, że przesądza on w określonych sytuacjach o sposobie wyrokowania sądu w postaci oddalenia powództwa. Ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Instytucja ta spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontrydiktoryjności) w procesie. Po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Sąd zatem wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. (vide wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża stronę. Sąd został wyposażony w uprawnienie (a nie obowiązek) dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Zarazem podkreśla się w doktrynie i praktyce, że sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP; vide wyrok Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001/7-8/116).

Na poparcie swojego żądania strona powodowa przedłożyła: notę księgową wystawioną przez pierwotnego wierzyciela, umowę cesji wraz z częściowym wykazem zbytych wierzytelności oraz zawiadomienie o dokonanej cesji. Na ich podstawie Sąd nie był w stanie ustalić, że pozwanego łączyła z pierwotnym wierzycielem jakakolwiek umowa, zgodnie z którą otrzymał on sprzęt umożliwiający odbiór programów telewizyjnych; w konsekwencji nie istniała możliwość ustalenia, że pozwany nie wywiązał się ze swojego zobowiązania w postaci zwrotu sprzętu, co uzasadniało obciążenie go obowiązkiem zapłaty kwoty 200 zł tytułem odszkodowania. Na podkreślenie zasługuje, że strona powodowa nie przedłożyła umowy abonamentowej łączącej pozwanego z pierwotnym wierzycielem. Z przedłożonych dokumentów nie wynikało również, iż pierwotny wierzyciel skutecznie zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz strony powodowej. Strona powodowa nie wykazała umocowania osób uczestniczących w zawieraniu umowy cesji, w szczególności nie przedłożyła pełnomocnictw oraz odpisu z KRS pierwotnego wierzyciela. Tym samym nie udowodniono, że umowa z dnia 28.09.2012r. rzeczywiście doprowadziła do nabycia jakichkolwiek wierzytelności przez stronę powodową.

Ponadto Sąd zwraca uwagę, że strona powodowa nie udowodniła tego, że pozwany został faktycznie zawiadomiony o dokonanej cesji; nie przedłożono potwierdzenia odbioru przedmiotowego pisma przez pozwanego, jak również dowodu nadania tego pisma. Zauważyć należy również, iż w żadnym z przedłożonych dokumentów nie wskazano, by pozwany zobowiązany był do uiszczenia kwoty 200 zł.

Mając powyższe na uwadze, wobec braku jakichkolwiek dowodów świadczących o istnieniu zobowiązania pozwanego wobec strony powodowej i jego wysokości, orzeczono jak w wyroku.